

Kristófy Mária (Kymi), Labrisz elnökségi tag beszéde a 15. LIFT megnyitóján (2024. nov. 22. CEU)

Jó estét kívánok! Szeretettel köszöntelek benneteket jelenlévőket és a képernyő előtt ülőket. Nagy nap ez a 25. születésnap nekünk, a Labrisznak, és örömmel töltjük ezeket az órákat, ezt a pár napot barátainkkal, támogatóinkkal.

Szeretem a születésnapokat. Nemcsak a tortát, gyertyaelfűjást. Leginkább azt, amikor nem csak a közvetlen családtagok jönnek össze, hanem távolabbi rokonok, régi és újabb barátok is, netán a szomszéd is beugrik. Nekem ez leginkább jó ürügy arra, hogy csoportosuljunk.

Kiről-miről is szól egy születésnapi összejövétel? Persze elsősorban az ünnepeletről. Egy kisebb gyereknek a legfontosabb az, hogy milyen ajándékokat kap. Aztán korosodva egyre inkább a körítés lesz a fontos: kik jöttek el, miről beszélgettünk egy jót. Életünk gyermeki szakaszában még fontos, hogy már ennyi vagy annyi évesek, meg már nagyok lettünk. Aztán az évek száma egyre kevésbé fontos, elkezdjük az ötvenkénti számlálást, aztán a kerek évtizedek megélését ünnepeljük.

Mi, a **Labrisz**, most 25 évesek lettünk. Mit is jelent ez? Kisgyerek-korunkban a közös identitás volt a legfontosabb. Rendszeresen szerveztünk közös programokat. No meg többünkből kibújt az alkothatnék, amiben a többiek támogatták. Így születtek kisfilmek, könyvek. Közben korosodtunk, és a környező világ is gyorsan változott, amire mi **Labrisz** a kamaszkodás érzékenységevel reagáltunk, egyre kritikusabbak, politizálóbbak lettünk. Egyre kevésbé akartuk elfogadni, hogy csak úgy történjenek velünk, körülöttünk a dolgok. Határozott véleményünket egyre gyakrabban és egyre hangosabban ki tudtuk mondani.

Ezalatt a körülöttünk lévő világban sok minden történt, változott. A politika egyre többször használt minket célpontnak. Aztán jött a COVID, ami mindenkit bezárt, elmagányosított. De ezekre mindig találtunk válaszokat, megoldásokat a magunk módján. Az évek folyamán egyre erősebb lett a hangunk – mondjuk erre rákényszerültünk –, és „hála” az itthoni fokozódó ellenszélnek, egyre közismertebbek lettünk. Mint bizonyára tudjátok, ebben nagy szerepe volt a *Meseország mindenkié* című könyvnek is.

Hogy megőrizzük láthatóságunkat-hallhatóságunkat, gyűjtjük tevékenységünk dokumentumait, épül az archívumunk, ennek anyagaiból most egy külön kiállításon mutatunk be válogatást. Dolgozunk egy virtuális Cenzúra Múzeumon is.

A Labrisz megalakulásának mozgatórugója a leszbikus közösség létrehozása volt, és az igény az együtt tölthető tartalmas programokra. Eleinte egy kisebb, ismerős kör járt ezekre, de mindig felbukkantak új arcok is. Kezdetben rendszertelenül, egy-egy ötlet alapján szerveződtek ezek a közös programok: kirándulás, moziba menés, beszélgetés, farsangi buli – és utóbbi fő attrakciója, a Pink Csikk zenekar fellépése.

Aztán egyre inkább megfogalmazódott az igény a rendszeres programokra. Nagy közösségformáló ereje van még ma is Labrisz-esteknek, a Gobbi Hilda filmklubnak, a Pikk Dáma játszóesteknek. Részt veszünk a Pride felvonulásokon és emberi jogi tüntetéseken. Voltunk Angyalkommandó és békejel részei a Hősök terén, Pannon Leszbikus Tengerészeti egy teherautó platóján. Decemberenként eljön hozzánk a Télanyó. Vendégül láttuk a 3. Európai Leszbikus Konferenciát, megszerveztük az első hazai Dyke March-ot. Kiadtunk 7 könyvet, kisfilmeket, dokumentumfilmet, szappanoperát készítettünk. 15. alkalommal rendezzük meg a LIFT-et. Kapcsolatokat építünk a külföldi leszbikus közösségekkel.

Olyan biztonságos tereket igyekszünk teremteni a leszbikus, biszexuális, transz, queer és gendersemleges nőknek, ahol jó együtt lenni. Erre nagy szükség van, mert sokan nem vállalhatják még fel és élhetik meg környezetükben az identitásukat.

Állandó nehézség, hogy helyszíneket találjunk a programjainknak, így ezek palettája igen színes. A teljesség igénye nélkül sorolok fel néhányat. Tartottunk már LIFT-et a Multiplexben, a Merlin Színházban, a CEU-n, a Bálint Házban. Megtisztelt már bennünket a LIFT megnyitásával Enyedi Ildikó, Csákányi Eszter, Péterfy Bori, Oláh Ibolya, Törley Katalin. A LIFT-díjjal megköszöntük közösségi munkánk támogatását Weiszgerber Ágotának, Szabó Juditnak, Kis Mártinak, Sándor Beának, a qLit-nek. Fesztivál-szlogenjeink szerint voltunk már Időtállóak, Határtalanok, Lázadók, Törvényen belül, Ellenszélben, most pedig Időtálló leszbikusok.

Még nagyon sok tervünk van az elkövetkező évekre. Nagyon szeretnénk egy közösségi házat. Szeretnénk felvirágoztatni új oktatási programunkat, a Tabuk Nélkül-t. Mindig vannak újabb és újabb ötleteink, csak győzzük megvalósítani őket. Várjuk a tágabb közösségünk tagjait is, hogy együtt tudjunk tenni mindannyiunkért.

Itt szeretném megköszönni támogatóink segítségét, hozzájárulását a Labrisz 25 kiállítás és a 15. LIFT programjainak megvalósításához:

Dachverband Lesben und Alter Berlin; EL*C (EuroCentralAsian Lesbian* Community); FinnAgora Budapest; FliP - FrauenLiebe im Pott – Düsseldorf; Háttér Társaság; valamint az Amerikai Egyesült Államok, Írország, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, Norvégia, Ausztria és Svédország budapesti nagykövetségei.

Köszönjük, hogy velünk vagytok, mellettünk álltok a harcainkban. Együtt könnyebb időtállónak lenni.